

Paa Himmelvejen.

Oversat af E. I. N.

(Fortf.)

X

Den 20. April. — I Gaar var jeg saa glad, som jeg længe ikke har været. Jeg løb nok saa fornøjet omkring i Gæst, og da jeg skulde have noget at vide af Moder, kom jeg syngende ind i Dagligstuen, hvor jeg for et Øjeblik siden havde forladt hende. Hun var der imidlertid ikke, derimod Dr. Elliott. Jeg for tilbage og vilde slynde mig ud af Bærelset, men han standede mig.

„Jeg beder Dem, som ind,“ sagde han, og hans Stemme blev mere og mere utydelig. „Lad os gøre en Ende paa dette.“

„Paa hvad?“ spurgte jeg, idet jeg nærmede mig og saa ham ind i Ansigtet, som var ganske blegt.

„Paa Deres sjenhnlige Stræk for at være alene med mig. Lad mig en Gang for alle forfrikke Dem om, at intet skulde formaa mig til at saare Dem ved at trænge mig ind paa Dem. Jeg kan ikke tvinge Dem til at elske mig, og jeg vilde det ikke, selv om jeg kunde. Derfor De nogen Sunde kommer til at trænge til en Ven, saa stol paa mig. Men tro ikke, at jeg nogen Sunde oftere skal prøve at bede Dem om at blive min Søster. Det skal jeg aldrig gøre, nej aldrig.“

„Nej, nej, naturligvis!“ udbrød jeg, medens Dymgellens Taarer randt mig ned over kinderne, „jeg vilde nok, at De ikke var kommen over dette.“

Jeg ved ikke, hvem af os det var, der begyndte. Jeg tror ikke, det var ham, og jeg er vis paa, at det var ikke mig, men i næste Øjeblik var jeg indeluttet imellem hans lange, stærke Arme, og jeg havde begyndt et nyt Liv!

Kort efter lukkede Moder Døren op, og da hun saa, hvad der gik for sig, skubte hun sig bort, saa hurtig de fære, gamle Fædder kunde bære hende.

Den 21. April. — Jeg er alt for lyffelig til at kunne skrive Dagbog. Spor vi dog halder af hinanden.

Moder oplyser sig beundringsværdig.

Den 25. April. — Man har ikke meget at sige, naar man er saa lyffelig som jeg. Jeg gaar gennem Gaderne, som om jeg traadte i Asften, jeg slyper omkring i Gæst, som havde jeg Binger. Jeg kysker alle dem, jeg ser.

Nu kan jeg slet ikke fortælle, at Ernest (for saadan maa jeg kalde ham) kunde forekomme mig flodigt, det er blot højt markværdigt, at en saa udoftlet, forsigtig og selvbeholder Mand kunde komme til at holde af mig lige fra den Dag, da han saa mig ved Børnegårdstjenesten.

Vi bliver vist aldrig færdige med alt det, vi har at fortælle hinanden, og vi er vist meget egenkærlige, saa ofte som vi lader Moder være ene.

Den 5. September. — Det har været en dejlig Sommer. Vi sluttede naturligvis paa Landet i et Par Maaned med Børnene, men Ernests Breve er næsten lige saa gode som Ernests selv. Jeg har frevet saa meget til ham, at det kunde blive til en halv Snees Pæper. Nu skal vi tilbage til Byen. I sit sidste Brev skrev Ernest, at han havde været hjemme, og hans Moder er saa glad ved, at han er bleven forlovet.

Han fortalte ogsaa om et Besøg hos en ung Pige, omtrent paa min Alder, som drog herfra og fra alle Nordens Gæder med en Jævel over at skulle hjem til at være med Herren, som ligeferm gjorde ham veltalende. Spor er jeg dog glad ved, at Gud har forenet mig med en Mand, hvis hele Gerning bestaar i at tjene andre. Jeg er vis paa, at selve denne Gerning vil bevare ham uegenyttig og hjelmessfindet. Hvor jeg glæder mig til at gaa med ham til de hyge og dænde. Han har allerede fortalt mig, hvorledes man lærer mere ved faadanne Oplevelser end i selv de bedste Bøger og Prædiker.

Da nu min fære, gamle Dagbog, skal jeg fortælle dig en Hemmelighed, som har med Vædet og ikke med Tøden at gøre.

Jeg skal snart have Prøvlum.

At tænke sig, at jeg skal være hos Ernest, sidde til Bords med ham hver Dag, bede med ham, følge med ham i Kirke! Jeg er vis paa, at der er ingen i Verden, jeg kunde elske, som jeg elsker ham. Alene Tanten om at skulle giftes med —, jeg mener, at denne taabelige, tankeløse Stolepispesforlovelse skulde føre til Hæstefab, var mig imod. Men til Ernest giver jeg mig selv frit og helt og med Glæde.

Hvor Gud er god imod mig. Jeg haaber, og jeg beder om, at denne nye, rige Kyffe ikke skal skille mig fra ham. Derfor jeg troede, at det skulde kunne ske, mon jeg da vilde have Mod til at give Slip paa den og kaste den fra mig?

Den 16. Januar 1837. — I Gaar var det min Fædelsdag, og i Dag er det min Prøvlingsdag.

Jeg er klædt i min Brudedragt, og jeg har sendt alle bort fra dette mit Bærelse, hvor jeg er bleven saa dybt hængt og har været saa uendelig lyffelig. Før jeg overgiver mig til Ernest, vil jeg endnu en Gang overgive mig til Gud. Jeg har været alt for optaget af min pordisse Kyffe, jeg ræddes ved at se, hvorledes den har taget alle mine Tanker. Men jeg vil høre Herren til. Jeg vil begynde mit Hæstefab i hans Prøvt; ham er det, som maa gøre mig til en trofast, selofstglemmende Søster.

Den 25. Januar. — Vi har haft en herlig Prøvlingsrejse. Ernest vilde have, at vi skulde gæste hans Hjem, for at jeg skulde se hans Moder og Søster; han har aldrig talt om, at de skulde se mig. Men hans Moder er ikke rask, og jeg er hjertelig glad ved ikke at skulle derhen at underlæges og kritiseres. Jeg er vis paa, at de alle vilde stille til mig, og jeg holder ikke af, at nogen stiller til mig.

Vi har nu vort eget Hjem, og jeg betræder mig for at vænne mig til Sidsbæsenet. Ernest er meget mere ude, end jeg havde tænkt mig, og jeg er skrækkelig ene. Tante kommer hen til mig, saa ofte hun kan, og jeg kommer til hende, men det forslaar ikke. Saa snart jeg gaar Mod dertil, vil jeg bede Ernest om Lov til at indbyde Moder til at bo hos os. Det er ikke rigtig at lade hende være saa alene. Jeg havde ha-

bet, at han selv skulde have tilbudt det. Men Mandene er ikke som vi kvinder. Vi har Lante for alt.

Den 16. Februar. — Godebudsdagene er forbi, men jeg syntes egentlig ikke, at de har været til min Forventning. Jeg troede, at Ernest vilde være hjemme næsten hver Aften, og at han vilde læse højt for mig og høre mig spille og synge. Men nu, da han har faaet mig, lader han til at være fuldstændig tilfredsstillt og er saa optaget af sit Arbejde, som om han havde været gift i Hundrede Aar. Hele Dagen gaar han ud og ind hos sine hyge, og efter Middag, naar vi skal sidde og tale hyggelig sammen, ringer Dørkloffen nafladelig, og han bliver hvert Øjeblik kaldt ud.

Om Aftenen sidder han i sit Bærelse og studerer — naturligvis ikke hele Tiden, men jeg er da vis paa, at han tilbringer flere Timer derinde. I Dag bragte han mig faadann et lært Brev fra Moder. Jeg kunde ikke lade være med at græde, da jeg læste det, det var saa fuldt af Kærlighed.

Ernest saa forbavset paa mig, lagde Armfen og kom hen og tog mig i sine Arme, idet han spurgte:

„Hvad er der dog i Vejen, fære?“

Saa slap det ud alt sammen, at jeg syntte mig ensom, og at jeg ikke var vant til at sidde ene hele Aftenen.

„Se at saa nogle af dine Benner hen til dig, stakkels Barn,“ sagde han.

„Jeg trænger ikke til mine Benner,“ hoiffede jeg.

„Jeg trænger til dig.“

„Ja, fære, hvorfor har du ikke jagt det længe før? Jeg vil naturligvis blive hos dig, naar du ønsker det.“

„Derfor det alene er Grunden, er jeg vis paa, at jeg ikke ønsker det,“ sagde jeg fortrædelig.

Han saa højt forvirret paa mig.

„Jeg ved virkelig ikke, hvad jeg skal gøre,“ sagde han med et komisk Udtryk af Naadøvlighed. Men saa gik han ind i sit Studereværelse og vendte tilbage med en Bunte skimede, gamle Bøger.

„Der du,“ sagde han, „nu fortæller vi hinanden, tror jeg. Jeg kan lige saa godt læse her som inde hos mig selv. Tag du ogsaa din Bog, saa skal vi have det rigtig hyggeligt.“

Uilfreds og bedrøvet var jeg nu alligevel. Er jeg utormulig og barnagtig? Hvad er det ægtstabelige Liv? Uværdige Sammenlæg, et Kys og et Kærligheds da? Eller er det en hellig-Ende af tvende, som vanderer Side om Side, fender hinandens Sorger og Gæder og Gaand i Gaand stiger opad paa Himmelvejen?

Den 17. Februar. — Fru Embury har været her i Dag. Jeg længes efter at udoftle Erfaringer med hende og saa at vide, om det er min egen Skyld, at jeg ikke er fuldkommen lyffelig. Men jeg kunde alligevel ikke bringe det over mit Hjerte at tale til hende om noget saa belligt. Men saa talte vi sammen om mange andre Ting, som gjorde mig godt.

Hun sagde, at noget af det første, en Søster maa lære, er at glemme sig selv. Jeg tænkte paa, om hun havde set noget hos mig, som kunde fremkaldte denne Antydning. Vi er ofte sammen, dels fordi vore Mænd er saa gode Benner, dels fordi hun holder lige saa meget af Musik som jeg, og vi synger og spiller sammen; og aldrig har jeg set hende, uden at noget, hun siger eller gør, drager mig opad og styrker mig i mine bedste Forfatter.

Men hun ved ikke noget om min Sorg og Kamp og skal aldrig saa noget at vide derom. Saa ren og blid som hun er, er at hendes Indsydhelse belligende, og jeg er uendelig taknemmelig for, at hun elsker mig, thi det tror jeg virkelig, hun gør, skønt hun maa kunne se mine Føl.

Jeg god vide, om der kan tænkes nogen rimelig Grund for, at en Kvinde maa glemme sig selv, uden at den ikke ogsaa skulde være gældende for Manden!

Den 18. Februar. — Onkel siger, at han næst Gud holder Ernest højt. Selv med Fære for at staa i Modstrid med de andre Læger stod han fast paa, at Onkel maatte forlade hele sin Forretning for en Tid og rejse til Europa, og nu er hans Kampanjon, som var sig omtrent paa samme Maade, bleven slaagen med uheldbredelig Samhed.

Det er en Glæde at høre Ernest blive rosende omtalt, og den Glæde har jeg ofte, thi naar hans Benner kompter her, er det deres Færd at lovrise ham. En Dame fortalte mig nylig, hvorledes han under hendes Datters langvarige Sygdom hver Dag bad med hende og var en saa god Sjælespæger for hende, at al Frygt for Døden veg fra hende, saa hun blot længtes efter at komme hjem, indtil hun gik herfra med fuldkommen Glæde. Jeg tror nok, at han en Gang har fortalt mig om hende, men han sagde ikke, at hendes Forberedelse til at dø var ha n s Bæst. Jeg kan ikke tænke mig ham talende derom.

Den 24. Februar. — Ernest har været borte i en Uge. Hans Moder var bleven daarligere, saa han maatte rejse hen til hende. Jeg vilde gerne have været med, men han sagde, at det var ikke værd, da han straks skulde hjem igen. Dr. Embury tager sig af hans Patienter. Fru Embury og Tante og Børnene kommer her ofte for at se til mig. Jeg holder mere og mere af Fru Embury, hun er ikke saa lidenskabelig som jeg, men jeg tror, at hun har mere tilfælle med mig, end hun selv vil indrømme.

Den 25. Februar. — Ernest skriver, at der er Fære for hans Moders Liv, og at han er meget bedrøvet. Stakkels Ernest, skønt jeg gerne vil, at han skal elske mig alene, vilde jeg dog ikke holde af ham, hvis han ikke elskede sin Moder. Det vil blive svært for ham at miste hende.

Den 27. Februar. — Hun døde samme Dag, han har frevet. Hvor jeg længes efter at se til ham og trøste ham. Jeg kan slet ikke tænke paa andet. Dag og Nat beder jeg om at maatte blive ham en bedre Søster.

Samtidig med Ernests kom der ogsaa Brev fra Moder. Hun faaner mig sjenhnlig mere, end hun vil være ved. Saa snart Ernest kommer hjem, vil jeg bede ham, om hun maa komme og bo hos os. Jeg er vis paa, at han kan ikke have noget derimod, han elsker hende allerede, og nu, da hans egen Moder er død, vil hun kunne være saadann en Trøst for ham.

Jeg er vis paa, at hendes Kærlighed vil blot gøre vort Hjem endnu lyffeligere.

Den 28. Februar. — Noget skrækkeligt er ved at ske. Hele Dagen har jeg æpsetkende grædt og skændt paa mig selv. Ernest skriver, at det gamle Hjem skal opløses og Familien fordeles mellem de gifte Søner og Døtre. Vor Del bliver hans Fæder og hans Søster Martha, og han beder mig om straks at gøre to Bærelser i Stand til dem.

Al Glans og Skønhed er med et Slag revet bort fra mit ægtstabelige Liv, og det af den Gaand, jeg elsker højest. Jeg havde ikke troet, at den kunde være saa uheldig.

Jeg er helt sønderreoven af Modstridende Følelser. I det ene Øjeblik er jeg fuld af Æmhed og Medfølelse med stakkels Ernest, og jeg vil ofre, hvad det end skal være, for at glæde ham. I det næste er jeg bitter og vred paa ham, fordi han saa vilkaarlig gør sig til Herre over al min Lykke.

Derfor han havde givet mig Lov til at gaa ind i hans Sager og dele alle hans Interesser, vilde jeg have taget dette paa en anden Maade, men nu paatvinger han mig to aldeles fremmede Mennesker og udelukker for bestandig min elskede Moder fra vort Hjem. Thi naar de skal være her, kan hun selvfølgelig ikke ogsaa bo hos os.

Da hvem ved, hvad Slags Folk de er. Det er ikke alle og enhver jeg passer sammen med, heller ikke alle og enhver kan komme ud af det med mig. Derfor Helene kom i Stedet for Martha, vilde det være en sand Lettelse; jeg er vis paa, at Helene kunde jeg holde af, og hun vilde kunne finde sig i mit Bærelse. Men jeg har en vis Stræk for disse Martha'er.

Skikken Med af Sporioner har ikke denne Sag bragt for Lyset i mit Hjerte! Skulde man tro, at jeg kunde tænke paa min egen Sorg, naar Ernests Moder, som han elskede saa inderlig, endnu næppe er lagt i Jorden. Men jeg har intet Hjerte, jeg er haard og kold som en Sten. Godt at have faaet at vide, hvordan jeg egentlig er.

Siden jeg skrev dette, har jeg prøvet at fortælle Gud det alt sammen. Men jeg kunde ikke tale for Graad. Jeg har ogsaa faaet Bærelserne i Orden. Saa mange Smaating jeg dog havde tænkt mig at anbringe i det bedste af dem, det, Moder skulde have. Nu har jeg ordnet dem alle sammen til Ernests Fæder. Den postrede Stol, jeg har høit i min egen Stue og holder saa meget af, den storstilede Bibel ligger paa det lille Bord, i hvis Nærhed jeg havde tænkt mig at skulde se Moders fære, bluge Ansigt, Aar efter Aar. Det eneste, jeg har taget bort, er Fæders Billede. Det vil han ikke bryde sig om.

Da jeg var færdig, gik jeg ind og truede med knyttet Haand ad den Skikkelse, jeg saa i Spejlet.

„Du er overvunden,“ raabte jeg, „du vilde ikke gerne give Afkald paa Stolen og Skrivebordet og Bibelen. Men du er bleven nødt til det; nu kan du have det saa godt!“

Den 3. Marts. — De kom alle sammen hertil i Aftes klokken 7 lige til The. Jeg var saa glad over igen at have Ernest, at jeg ogsaa var ventlig imod hans Søster.

Ernest frænkede mig imidlertid lige straks ved at kalde mig Katharina, skønt han ved, at jeg ikke holder af det Navn. Jeg vil hedde Kate, som om jeg var en meget æstetisk Person, hvad jeg virkelig ogsaa er (til Tider). Naturligvis kaldte hans Fæder og Martha mig ogsaa Katharina.

Hans Fæder er endnu høgere, mørkere, mere forstøjet og forhaaret end han selv.

Martha er en gammel Jonfru.

Jeg havde saadann et midlydig Aftensbord til dem, da jeg tænkte, at de kunde trænge til noget efter Rejsen. Maaffe var der en forfængelighed i at fremsætte alle disse smaa Lækkereien, som fortjente den Dmngelse, jeg sølte ved at se begge mine Søster slyde deres Tællereiser tilbage med tilspnælædende Wadndelighed. Ernest saa ogsaa frænklet ud og beklagede, at de ikke kunde finde noget, som kunde vække deres Appetit.

Martha sagde noget om, at man ikke maatte jorlange for meget af unge Husbønder, hvorimod jeg indvendig gjorde Indsigelse, thi det triffe, lette Brød havde jeg faaet fra Tante, og det vilde, at det ikke var en ung Husbønders Frembringelse, men lavet af den Pige, som har været i Tantes og hendes Moders Hus i tyve Aar.

Saa snart dette uhyggelige Maaltid var forbi, gik Ernest ud for at tale med Dr. Embury om sine Patienter, og vi tilbragte en meget keddommelig Aften, optagen som jeg var af at længes efter hans Tilbagekomst. Jo mere jeg tænkte paa at sige noget, des mindre havde jeg at sige.

Til sidst spurgte Martha mig, hvad Tid vi nød vort Morgenmaaltid.

„Klokken halv otte præcis,“ svarede jeg, „de sørige Maaltider er ikke saa regelmæssige, men om Morgen er Ernest altid meget pøntlig.“

„Det er meget sent,“ sagde hun, „Fæder er tidlig oppe og trænger til at saa noget straks.“

Jeg sagde, at jeg vilde sørge for, at han fik sin The saa tidlig, som han ønskede, idet jeg forudsaa, at det vilde koste mig en Kamp med Skuffenets Derfærende.

„Du skal ikke gøre dig nogen Ulejlighed,“ svarede hun, „jeg vil selv tale med min Broder om det.“

„Dermed har Ernest intet at gøre,“ sagde jeg hurtigt.

Hun saa tavst paa mig og rystede gentagne Gange paa Hovedet.

„Har du baqt det Brød, der var paa Bordet i Aften?“ spurgte hun til sidst.

„Nej, jeg kan ikke bage Brød,“ sagde jeg, idet jeg smilede ad hendes Forstræffelse.

„Ikke bage Brød!“ udraabte hun.

En ondsfæbsfuld Drillehyge fik mig til at spørge: „Kan du da?“

Jeg ved nu nok, at hun et eneste Spørgsmaal kunde være saa frænkende for hende som dette, og det er:

„Kan du de ti Bud?“

En gammel Jonfru, der kommer lige fra Landet skulde ikke kunne bage Brød!

Men i næste Øjeblik stammede jeg mig over, at jeg i den Grad havde glemt den Høflighed, jeg skulde hende som min Søst og som en, der lige havde oplevet

en stor Sorg. Jeg slyndte mig hen til hende, greb hendes Haand og sagde:

„Tilgiv mig! Det slap ud af mig, uden at jeg tænkte derover.“

Hun saa paa mig med tom Forbavselse, aldeles ubevidst om, at der var noget at tilgive.

„Hvor du skræmmede mig,“ sagde hun, „jeg troede, at du pludselig var bleven forstyrret i Hovedet.“ Modfalden gik jeg tilbage til min Plads. Ernests Fæder havde hidtil sidet alvorlig og høftdelig i sin Krog uden at mæle et Ord. Nu sagde han omfærd:

„Hvad Tid holder min Søn Familienandagt? Jeg vilde gerne træffe mig tilbage. Jeg er meget træt.“

Vor Familienandagt plejer at bestaa i, at vi knæler sammen Gaand i Gaand i vort Soveværelse, lige før vi gaar til Sengs. Den skræmmende Lante at skulle forandre denne fære, naturlige Maade at bede sammen paa til en formel Andagt fik mig til høftig at svare:

„Ernest er meget ubeftent dermed. Han er ofte ude om Aftenen, og vi er sent oppe. Jeg haaber, at I aldrig vil føle eder forpligtede til at vente paa ham.“

„Jeg haaber, at jeg skal kunne gøre min Pligt, hvad det saa end skal koste,“ sagde han.

„Ja, hvor jeg ønskede, at de vilde gaa i Seng.“

Klokken var ti, og jeg var træt og urolig. Naar Ernest ellers er sent ude, plejer jeg at lægge mig paa Sofaen og vente paa ham, saa at jeg friff og glad kan tage imod ham. Men nu naatte jeg sidde ret op, ingen kunde vide, hvor længe. Jeg ragede op i Zlden og ved Udsluffen og Zldtangen om, jeg lænede mig snart frem, snart tilbage i Stolen og lyttede efter hans Fodtrin. Endelig kom han da.

„Hvad for noget! Er I ikke alle sammen i Seng?“ spurgte han. Som om jeg kunde gaa i Seng, naar jeg næppe havde set ham, siden han kom hjem!

Jeg forklarede, hvorfor vi havde ventet. Saa holdt vi Andagt og vilde vore Søster til deres Bærelse.

Da vi kom tilbage til Dagligstuen, var jeg taknemmelig over at kunne høre mit trætte Hjerte i Ernests Haan og at høre det libet, han havde at fortælle om sin Moders sidste Timer.

„Du maa elske mig endnu høgere end før,“ sagde han, „thi jeg har mistet min bedste Ven.“

„Ja,“ svarede jeg, „det vil jeg.“ Som om det var muligt. Hele Tiden, medens vi talte sammen, hørte jeg Uro og Varm ovenpaa, men han lod ikke til at mærke det. Til Morgen har jeg opdaget, at Martha eller hendes Fæder eller begge i Fællenskab har forandret alle Møblernes Plads, saa at Bærelset ser ganske forskrækkeligt ud.

XI

Den 10. Marts. — Mit er meget værre, end jeg havde tænkt mig. Ernest ser adendbart paa mig med sin Fæders Sjine (og hans Fæder har Gulsot eller noget lignende) og er virkelig meget mere sølig imod mig, end før han rejste hjem. Martha bebliver fremdeles med ikke at ville spise mere end akkurat, hvad der er nødvendigt til at holde Sjæl og Vegemne sammen, og sidder ved Bordet med en Wine som en Martyr. Hendes Fæder lever af Døebakter og syltede Blommer, og naar han har spist dem, sætter han sine sørgmodige Sjine paa mig og iagttager hver Mundfuld, jeg nyder, med en Slags medlidende Beklagelse af, at jeg vil spise saa ufundne Sager.

Da det er afgjort, at Ernest tilbringer mere Tid end nogen Sunde paa sit Bærelse; han sidder derinde og læser og skriver næsten hver eneste Aften.

I Gaar kom jeg hjem fra en forføjelig Spasertur og et opmuntrende Besøg hos Tante, og ved Middagsbordet gav jeg en livlig Beretning om nogle af Børnernes Bedrifter. Ingen lo og ingen modfagde mig, men efter Bordet tog Ernest mig til Side og sagde i al Kærlighed ganske vist, men han sagde dog:

„Min lille Søster maa tage sig mere i Agt med, hvordan hun farer frem i min Fæders Kærlighed. Han har en stor Stræk for alt, hvad der kan tænkes at være Letfind.“

Da spød min Bredes Staaer over alle Bredder paa een Gang.

„Ja, jeg ser nok, hvorledes det staar til,“ udbrød jeg lidenskabelig. „Du og din Fæder og din Søster har tømret en Kasse paa en Fods Længde og Bredde til at flemme mig ind i. Jeg har set det, lige siden de kom. Og jeg kan sige dig, at I maa være flere end tre om det Stykke Arbejde. Der var ikke noget ondt i det, jeg sagde, — aldeles intet. Derfor du kan har giftet dig med mig for at nedflemme mig og lade mig trine i Hjel, skulde du hellere have sagt mig det, før det var for sent.“

Ernest stod og stirrede paa mig som et Menneske, der har faaet en Opgave, at løse og ikke ved, hvorledes han skal tage fat paa den.

„Det gør mig meget ondt,“ sagde han, „jeg troede, at du vilde være bleven glad over at saa denne lille Tiltættelsesning. Jeg vil naturligvis helst have, at du skal staa i det bedste Lys for min Fæder og Søster.“

„Saa lad mig være mig selv,“ udbrød jeg. „Det er unaturligt for et Menneske i min Alder at tale som en Kvinde paa fyrretøve. Derfor din Fæder vilde synes om mig, vilde jeg ønske, han vilde rejse og ikke komme her og bilde dig alle Slags ind og gøre dig saa haard og kold som en Sten. Men jeg kunde saa godt lide, at jeg „farer frem,“ som du siger. Jeg vilde ønske, at jeg var bleven hos hende.“

„Mener du,“ spurgte han meget alvorlig, „at du virkelig vilde ønske det?“

„Nej,“ sagde jeg, „det mener jeg ikke.“ Hans dæmpede, bedrøvede Stemme bragte mig til Besindelse. „At, hvad jeg mener er, at jeg elsker dig saa inderlig, men du lader mit Hjerte hungre i Uro. Du saa hente du din Fæder og Søster heril uden at spørge mig, om jeg vilde synes om det. Du da har lukket Moder ude herfra, og hun lever ganske ene, det er ikke Ret. Jeg har altid sagt, at den, som giftede sig med mig, maatte ogsaa gifte sig med Moder, og jeg har aldrig drømt om, at du skulle vide stulle mig!“

„Vil du lade være med at græde og høre paa mig?“ spurgte han

(Fortfætt.)